

باغ و بهار بلبلان جلوه سوختن گل
 جایی دل ز میوه دریاغ فری بهار ام
 بنای ساعد ز سینه آینه کز خوی سبلم
 فایغ و لاله زاده فرغ ای شمع جلوه این
 جانم غ طوفان نوزم می طعم بر خاکه
 تو با زده بسوزد ز خور از نظر محلمت
 عیبت بهار تو ام دل کشتم بچشم کن
 چشمت با نیازی لب بقدره از من می برد
 کفایتی جای کسلا از نظر از دست هوس
 کمر نشسته جان بسلسله دست از خاک کسلا
 ز عشقت سینه بیغم نه بینم
 شرم روی تو ام جای آن هست
 مگر از غیر من کسلا که در خور
 میو تر آن رخ میوه از من می برم
 ز تو سر بسید لب بینم جفای
 طبعی را خنده جاکه در گفت
 مهر کمر از دل کشای بیای
 کدر عالم کسی محرم نه بینم
 عاشقم بیچاره ام در مانده ام
 عاشقی با خلد و خور ناید در دست
 تا جوی جامی ز دستم رفته
 روز شب در انتظار قدست
 چون زدی عشق کلمن جسی زانگ من
 رفت ام در باغ و در شوق قدت
 جایی از من سجده طاعت جحدی
 بیایدت

ما بیایه ز نشسته خاموشیم
 بر سر مست غمت شهما
 در قمع دیده ای هم کس لبت
 که پیش از غصه غرا شقی
 تا نذر رکوش کرده حلقه
 دوش بودم با تو دوش بدوش
 دزد دوردت صله ز دم دل را
 کفایت جایی بنوش تا نشیم
 چونست ام که شکر از جیالت میمانا باشم
 ز خور و نازک تر سمم و کله تا جی شرم
 بهر کمر که باشم ز من بدو ز نه بینم
 من از تو شادم که تو ز من تلک غم شادان
 کشاید و پرده از ناز من کلمن از افقا
 ز ناموس خورده منقصم کلمن و نکست از
 طیفان من می دیدم ندر دیت بگلزار و گلزار
 شدم را نسی که جیای بلبل و بکران باشم
 سوی صحرای بی عشق و عاشای روم
 تا قدرتی از سرم با کس نام الملق
 هیچ جای از حشمت تنها میم نشود ملان
 با بزم خیر و لایم صوط طلبکار تو ام
 فی المثل که ز بیایم بدو کل یا سر بر
 در سله کز عشق من میجیم لکیر به راه
 کفتم ای جهان در کجایان بخونم نه ندکی
 کفایت جایی صبر کن کار روز و فردای روم
 از مکر این دوره زین پیر حیل چه زده ام

۱۱۲